

SZAKÁCS ESZTER

Leállóság

(Terepnapló)

„Ugyanaz a néhány visszatérő monoton kérdés csak. Hogy mi ez, mit jelent, mi történik. Ez a három kérdés, és rögtön a három válasz is, hogy semmi, semmit, semmi.”

„Mert lehet egy látvány ima”

Győrffy Ákos

Az út mellől, ahol lépesmézet és szappanból faragott isteneket árul a mosolygó, félkegyelmű fiú, ma is elolvassuk az alattunk a völgyben kövekből kirakott, ismeretlen nyelvű mondatot, amit éjszakánként a fülünkbe suttog valaki.

Véres kés a kerti asztalon. Néhány pikkely a pengére tapadva. S ahogy a folytatás reményében számoljuk magunkban a távoli harangütéseket, akár a szívverést.

Talpig a virágzó jázminok illatában.
Talpig a virágzó jázminok illatában.

Duzzadt, kihasadó szilvák a vajszín cseréptálon.
Ikonok aranyát képzelem beszélgetésünk mögé.

Tajtékos, zöld tenger előtt
a hullámtörőként használt, ledöntött szobrok vakító, fehér teste.

A sírok közt bóklászva a fényképeket nézem,
mintha egy arcot keresnék, ami az enyém is lehetne,
de nem találok mást, csak hátul a fal mellett
egy csukott szemű, arc formájú követ.

Lefeküdni a földre a hatalmas fenyőfák alatt.
Belesimulni a tájba, mint egy megnyugtató ölelésbe.

A spaletta résein át befúj a szél szobámba,
és magával hozza a tengert: halászbárkák pöfögését,
sirályok rikoitozását, a hullámverés moráját;
a folyamatosan ismétlődő mondatokat,
amikre egyszer sem tudok felelni.

Végig az úton a szél tördelte, megjelölt fák között.
Leülök egy sziklára, nézem a napfényben villódzó vizet.
Úgy vagyok csak jelen, mint egy álomban,
vagy mint az emlékből, amiről egyszer álmodni fogok.

Főnix

A kertben a tűz helyén fekete kör.
Kormos lábnyomaim végig a teraszon.
Mint aki az égő álomból jön,
állok az ajtóban, és nézem, ahogy alszom az ágyban.